

עמ"ת 14525/04/23 - זוהר ישראילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 14525-04-23 ישראילוב(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט סארי ג'וסי
העורר	זוהר ישראילוב
נגד	ע"י ב"כ עוה"ד פ. בריק
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת א. השחר ביטון פרלה) מיום 30/3/23 בתיק מ"ת 16885-03-23, בגדרה דחה את בקשת העורר לשחררו למעצר בית בערבות אמו ואחותו, הורה על הגשת תסקיר מעצר ועל דחיית הדיון למועד שלאחר קבלת התסקיר.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לעורר עבירות של איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, התעללות בבעל חיים, עבירה לפי סעיף 2 ו-17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד-1994 והתנהגות העלולה להפר שלום הציבור - עבירה לפי סעיף 216(א)(4) לחוק העונשין.

בהתאם לכתב האישום, עובר למועד הרלבנטי, במהלך חודש אפריל 2022, ניתן לבקשת הרווחה בקרית ים צו המורה על הוצאת ילדי העורר. גב' א.ע', שימשה בתפקיד מנהלת היחידה להתמכרויות במשרדי הרווחה בקרית ים, ואילו גב' נ.ס' שימשה כמנהלת משרד הרווחה (להלן: "המתלוננת").

בתאריך 28/2/23, הגיע הנאשם לרחבת הכניסה של משרדי שירותי הרווחה בקרית ים, לאחר ששתה משקאות אלכוהוליים והתחיל להתנהג בצורה פרועה באופן שצעק, קילל ובעט בחוזקה מספר פעמים בעמוד תאורה, בדלתות הכניסה למשרד, בפחים ובעמודי גגון ברחבה, וזאת בשל כעסו על ההחלטה שקבלה המתלוננת ושירותי הרווחה.

העורר ניגש לעבר חתולה שהייתה במקום, התאכזר אליה באופן שתפס אותה בחוזקה בגרונה באמצעות ידו האחת עד אשר הצליחה לחמוק ממנו, בהמשך נכנס למשרד המתלוננת ומשהציעה לשלבו בהליך גמילה, חרה אפו של הנאשם והחל לצעוק עליה, לקלל, לבעוט בדלת משרדה, וכן איים עליה בפגיעה שלא כדין ברכוש המשרד באומרו לה "אני אשרוף את המקום", תוך שהוא צועק "אללה ואכבר" וזאת בכוונה להפחידה או להטרידה.

המתלוננת ג' ניגשה לדלת הכניסה למשרד, ומשהבחין בה הנאשם איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה, בחייה, וברכוש המשרד, באומרו לה "אני אזיין אותך, אני אשורף את הבניין, אני אשורף אותך, זה הסוף שלך כי לקחת לי את הילדים" והכל תוך שהוא צועק לעברה "אללה ואכבר" וזאת בכוונה להפחידה/או להקניטה.

3. עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים, במסגרתה נטען כי קיימות ראיות לכאורה, וכי העורר ביצע את העבירות המיוחסות לו, בין היתר הודעות המתלוננות, הודעות המאבטח במשרד הרווחה, הודעת הגב' ע'ו' המשמשת בתפקיד ס. מנהלת משרד הרווחה, דיסק מצלמות האבטחה, דוחות פעולה ומזכרים של השוטרים. עוד נטען כי בחקירתו הראשונה של העורר הוא אישר כי קילל את המתלוננת גילי וזאת לדבריו מאחר שהיא לקחה ממנו את ילדיו, אך הכחיש שאיים על המתלוננות וכי תקף את החתולה. עוד נטען, כי בחקירה השנייה שינה העורר את גרסתו, ונטען כי היה תחת השפעת אלכוהול ועל כן אינו זוכר את נסיבות האירוע.

נטען כי כנגד העורר קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996, שכן קיים יסוד סביר לחשש כי העורר יסכן את ביטחון של המתלוננות באם ישוחרר, ובשים לב שהעורר איים על המתלוננות, שהינן עובדות ציבור. עוד נטען כי בהתאם לרישום הפלילי לחובתו של העורר הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, תקיפה סתם ואיומים שבגינם ריצה המשיב עונשי מאסר מאחורי סורג וברז.

כמו כן כנגד העורר תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה בן 4 חודשים, והמסוכנות שנשקפת ממנו מתעצמת נוכח העובדה כי השמיע איום בפגיעה כלפי עובדת ציבור, על רקע תפקידה, זאת לצד דברי הבלע הקשים אותם השמיע במהלך האירוע, וכי מסוכנותו מקבלת משנה תוקף נוכח התנהגותו כלפי בעל חיים חסר ישע שאליו התאכזר.

4. העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לכך שהתפרע במקום ציבורי, אולם הסביר כי מדובר בהתפרעות שלא סיכנה את הנמצאים במקום, והיא מעידה על מצב שכרותו של העורר. ביחס לעבירות האיומים הסביר ב"כ העורר, כי האמירות של העורר כאילו הוא הולך לשרוף את המקום, נאמרו מהפה אל החוץ וכי נוכח מצבו התודעתי של העורר באירוע, לא ניתן לקבוע כי קיים אצלו היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעתו בעבירת האיומים.

5. ביום 20/3/23 נתן בית משפט קמא החלטה מפורטת ומנומקת בעניין עוצמת הראיות ועילת המעצר, במסגרתה סקר בפרוטרוט את הראיות שהוצגו לפניו. בית משפט קמא בחן את הדברים שהשמיע המשיב והאם הם מגיעים לכדי ביצוע עבירת איומים; מה מידת שכרותו של העורר והשפעתה על יכולת המשיבה להוכיח עבירת האיומים שאחד מיסודותיה כוונה להפחיד ולהקניט; התנהגות העורר כלפי חתול שנכח במקום, והאם היא מהווה מעשה התאכזרות והתעללות בבעל חיים; ומה מידת הסיכון והמסוכנות שניתן לייחס למשיב בנסיבותיו ונסיבות ביצוע העבירות שיש לגביהן ראיות לכאורה.

6. בית משפט קמא עשה מלאכתו נאמנה, בחן לעומק את חומרי החקירה וסקר אותם היטב, על פני החלטה ארוכה ומפורטת, כולל צפיה בתיעוד של מצלמות.

למען ההמחשה, בלבד אפנה לדברים שכתב בית משפט קמא במסגרת הערכת אותן ראיות ובמילים אלה: "... חומר החקירה בעל פוטנציאל הרשעה כנדרש לקיומן של ראיות לכאורה לביסוס עבירת איומים, התנהגות פסולה במקום ציבורי והעלבת עובד ציבור בנסיבות השונות במעט מהתיאור העובדתי שבכתב האישום ובנסיבות נוספות אשר משליכות על אומדן הסיכון והמסוכנות הנשקפים מהמשיב...".

"באשר לעבירת התעללות בבעלי חיים, למרות עדויות של המאבטח... כלל הראיות שבתיק החקירה מעוררות קושי ממשי ומקטינות את פוטנציאל הוכחתה אל מתחת לסיכוי סביר.

באשר לסיכון ומסוכנות הנשקפים מהמשיב, אלה קיימים לנוכח נסיבות מעורבותו הנוכחית בפלילים, עברו הפלילי והשפעת האירוע נושא ההליך על המשיב על רקע מאפייניו האישיים, הנפשיים וההתמכרותיים".

7. למען שלמות התמונה אציין כי בהתייחס לראיות המשיבה להתפרעות העורר ולאיומיו לשרוף את המקום, מאשר בית משפט קמא קיומן של ראיות לכאורה. לצד זאת, ובהתייחס לאיום כי ישרוף את המתלוננת נקבע כי קיימות הודעותיה של הנפגעת לבדן, בהינתן שהמאבטח שנכח ציין כי לא שמע איום שכזה, הואיל ובזמן שהנפגעת נכחה עם השוטרים הוא לא היה עמה. אשר לסרטון של מצלמות גוף של השוטרים, נקבע כי אינו כולל דברי איום אלא העלבה בוטה של המתלוננת הכוללת קללות גסות כלפיה, ללא ניסיון מצידו ליצור קרבה עמה.

בית משפט קמא ציין כי צפייה בתיעוד המצלמות העלה כי ישנם צילומים בהם מעת לעת ישנה הקפאת תמונה והמשך הצילום תוך דילוג על מספר שניות גם בחלקים רלבנטיים של הצילומים, ולמעשה הצילומים מתעדים את פרק הזמן שלאחר יציאתו של העורר מהיחידה להתמכרויות ועד לאירוע מושא האישום.

עוד למען שלמות התמונה, ציין בית משפט קמא דברים אלה: "אסכם כי הנסיבות שנלמדות מחומר החקירה מתארות התנהגות פרועה של המשיב במקום ציבורי ומעליבה הכוללת לכאורה ולמצער איומים לפגיעה ברכוש. יחד עם זאת, אין המדובר במי שדקות ארוכות התפרע אלא התנהגות נקודתית שלא הסלימה למרות היות המשיב נתון להשפעת אלכוהול והופסקה לפני הגעת השוטרים למקום. אבהיר כי אני מוצאת במידת שכרותו, לנוכח התנהלותו בעת האירוע ובעת מסירת הגרסה, ככזאת שניתן להכריעה ברמה הלכאורית כשוללת אפשרות להרשעה בעבירת איומים. די אם אפנה לריסון החלקי שגילה המשיב בעת מעצרו לנוכח התנהלותו האלימה של הסייר ניצן כלפיו".

עוד בהמשך ציין בית משפט קמא כי מצלמות הגוף של הסיירים תיעדו חלקית את שאירע עם הגעתם למקום, מבלי שיש בתיק החקירה הסבר מניח את הדעת לכך וכי הדבר הוא בעל חשיבות. שוב מציין בית משפט קמא כי לא שומעים בסרטון דברי איום או רואים הפגנת אלימות כלשהי מצד העורר כלפי מאן דהוא, לא דווח על נזק לרכוש ולא תועד נזק לרכוש.

בהחלטה מעלה השופטת קמא תהיות לגבי עוצמת הראיות הקיימות וכן את הפער שבין עוצמות התנהגותו של העורר בפועל לעומת האופן שבו חוותה אותו נפגעת העבירה.

8. בסוף ההחלטה מיום 20/3/23 ציין בית משפט קמא את רישומו הפלילי של העורר הכולל שלוש הרשעות קודמות בגין ביצוע עבירות אלימות מילולית ופיזית בין השנים 2017-2020 וריצוי 8 חודשי מאסר בפועל בשנת 2017 על רקע ביצוע עבירות תקיפת שוטר, שימוש בכוח ובאיומים למנוע מעצר וכן הסיכון להישנות עבירות בהינתן עברו הפלילי ובהיות העורר עושה שימוש בחומרים משני תודעה, קבע בית משפט קמא כי מסוכנותו של העורר על בסיס התנהגותו באירוע אינה בעצימות גבוהה, אם כי הכרעתו ניתנת לאחר קרות האירוע שיש בו כשלעצמו כדי לתרום למידת הסיכון והמסוכנות הנשקפים מהעורר.

מיד לאחר מכן ערך בית משפט קמא שקילה של מכלול השיקולים והאינטרסים הנוגדים וקבע כי ניתן למצוא חלופה שעשויה להגשים את תכלית המעצר, לרבות בעלת אופי טיפולי שיקומי, ובהימצא חלופה ראויה ניתן לבחון התאמתה. הואיל ולא מדובר במקרה שכל חלופה לא תהווה את תכלית המעצר. עוד נקבע, כי אם אין בידי ההגנה להציע חלופה, הרי שנכון בית משפט קמא היה להפנות את העורר לתסקיר לבחינת חלופה טיפולית ולקיום קשר עם שירות המבחן במהלך ניהול משפטו.

11. בעקבות אותה החלטה ועל בסיס האמור בה, ביקש העורר להשתחרר למעצר בתנאי חלופה בבית אמו, במעצר בית ותחת פיקוחה ובפיקוח אחותו הצעירה המתגוררת בסמוך לבית האם.

דיון בחלופה שהוצעה התקיים ביום 30/3/23 במהלכו נחקרה אמו של העורר. ב"כ המשיבה התנגד לחלופה, טען כי לא השלים את חקירתה הנגדית של אם העורר, וכי החלופה על פניה אינה הולמת את תכלית המעצר, ועל כן יש לדחותה.

12. בית משפט קמא מצא כי החלופה המוצעת אינה מגשימה את תכלית המעצר והיא מעוררת קשיים המפרים את האיזון לטובת העורר ולרעת האינטרס הציבורי. בית משפט קמא שב והדגיש את השימוש לרעה בחומרים משני תועדה, וכי זה מקים סיכון ומסוכנות וישנו קושי לאמוד אותם במדויק, אך בוודאי שניתן לצפותם כבני קיימא. מוסיף בית משפט קמא ומציין כי הרושם שהתקבל מהאם על סמך עדותה ועל סמך המידע המצוי בחומר החקירה לגבי הקשר שבינה לבין בנה העורר, ממנו עולה כי קשה לתת בה אמון כי תמלא אחר מלאכת הפיקוח כנדרש וזאת בנוסף על הקושי שעלה ולו ברמה הטכנית לבצע את המלאכה כהלכה. אשר לאחות העורר, גם שם התעורר קושי שעלה מעדותה הקשור לדרך התייחסותה למעורבותו בביצוע העבירות, זאת מבלי לשלול מכל וכל את האפשרות שתשמש כמפקחת אך בעניינה, בכדי לבחון אפשרות לאשרה כמקפחת, נדרשת לבית המשפט חוות דעת גורם מקצועי.

אשר לאיזוק אלקטרוני שהוצע על ידי העורר, ציין בית משפט קמא כי זה לא יועיל, ואין נותן מענה לקשיים שעוררו עדויות המפקחות המוצעות, משום שמקום החלופה המוצע בקרית ים הוא בסמוך למקום ביצוע העבירות ולמקום עבודתו של נפגעות העבירה.

נוכח כל האמור לעיל ובהמשך להצעתו בהחלטה מיום 20/3/23 הורה בית משפט קמא על עריכת תסקיר אשר יתן את דעתו לעילות המעצר, לחלופות המעצר שניתן להציע ולהליכים טיפוליים שעשויים להגשים את תכלית המעצר, וקבע המשך דיון לפניו ביום 20/4/23.

13. העורר לא השלים עם החלטת בית משפט קמא והגיש את עררו המונח לפני. בא כוח העורר פירט במסגרת הערר הטעמים שבעטים סבור הוא כי שגה בית משפט קמא משלא הורה על שחרור העורר ממעצר על פי החלופה שהוצעה ולחילופין, עיבוי החלופה בפיקוח אלקטרוני.

על פי העורר, מסקנתו של בית משפט קמא וקביעתו אינה תואמת את קביעותיו בעניין עוצמת הראיות כפי שנתגלו לפניו, וכפי שסקר אותן במסגרת ההחלטה מיום 20/3/23. לטענתו, מאלה הייתה מתחייבת תוצאה שונה מזו אליה הגיע בית משפט קמא ביחס לחלופה שהוצעה.

עוד לטענת העורר, כל נושא האיום נמצא כחסר בסיס ראיתי או נשען על ראיות שעוצמתן נמוכה, וכי בית משפט קמא התעלם מרף המסוכנות שנקבע על ידו ושאינו מצדיק צעד דרסטי של מעצר עד תום ההליכים, כאשר היה עליו להתאים את תנאי השחרור לעוצמת הראיות ועילת המעצר שהצדיקו שחרור לכל חלופה.

העורר הוסיף וטען לסתירה מהותית בין ההחלטה מושא הערר לבין החלטתו הקודמת מיום 20/3/23, משקבע כי חלופה בביתו של העורר בפיקוח אמו ואחותו אינה חלופה הולמת. בהקשר זה מפנה העורר אל הפסיקה שעמדה זה מכבר על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת המעצר, והפנה לבש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל**, ולדברי כב' השופט י. עמית שם.

13. המשיבה התנגדה לערר וביקשה להורות על דחייתו. לדידה בענייננו הכתובת הינה על הקיר ומסוכנותו של העורר הינה זועקת, וכי קיים חשש ממשי שהעורר יממש את איומיו וזאת גם לאור עברו הפלילי ומצבו הרגשי. בעניין טענת השכרות הפנתה המשיבה לבש"פ 6698/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, וכי עניין הזמנת תסקיר מסור לשיקול דעת הערכאה המבררת וכי מועדי הגשת תסקירים התקצר באופן משמעותי.

14. בדיון שהתקיים לפני חזרו הצדדים על טענותיהם בכתב.

15. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בכתב ובעל פה, עיינתי בהחלטות בית משפט קמא וכן בפרוטוקול הדיון, לרבות חקירת אמו של העורר, ולאחר שנתתי את דעתי לקביעות השונות של בית משפט קמא בהתייחסו לראיות שעמדו לנגד עיניו מתוך תיק החקירה, ולהערכתו החלופה שהוצעה, מסקנתי היא שדין הערר להידחות. את נימוקי אפרט בקצרה.

16. הזמנת תסקיר מעצר היא עניין שבשיקול דעת הערכאה המבררת ובית המשפט לא יטה להתערב בהחלטות מעין אלה, אלא במקרים חריגים שעה שעל פני הדברים אין בתסקיר כדי לקדם את יכולתו של בית המשפט להחליט בסוגיית המעצר, האפשרויות שיש להציע מבחינת חלופות מעצר והליכים טיפוליים שעשויים להגשים את תכליתו, או לצמצם את הסיכון והמסוכנות הנשקפים.

לא שוכנעתי כי המקרה שלפנינו מצדיק את התערבות ערכאת הערעור, וטעם רב מצאתי בהזמנת התסקיר, זאת בשים לב לנסיבותיו המיוחדות של המקרה לרבות מצבו של העורר מהלך ביצוע העבירות מושא כתב האישום. בל נשכח, ועל כך עמד בית משפט קמא, כי העורר עשה שימוש בחומרים משני תודעה, ולטענתו התנהגותו הושפעה מאלה.

17. אין בידי לקבל את טענות העורר לפיהן קיימת אי התאמה בין עוצמת הראיות לבין התוצאה אליה הגיע בית משפט קמא ובה דחה את החלופה שהוצעה, כשם שאין בידי לקבל את טענת העורר לפיה בכל הנוגע לעבירת האיומים "האמירות של העורר כאילו הוא הולך לשרוף את המקום נאמרו מהפה אל החוץ וכי נוכח מצבו התודעתי של העורר באירוע, לא ניתן לקבוע כי התקיים אצלו היסוד הנפשי הנדרש לשם הרשעתו בעבירת האיומים". כידוע, בשלב זה של בחינת הראיות לכאורה, לא ניתן לייחס לטענות של העדר יסוד נפשי והגנת שכרות משקל ראיתי של ממש, ומקומן של טענות אלה בגדרי ההליך העיקרי. יתר על כן, העורר אינו חולק על המסקנה לפיה ניתן לשחררו בתנאים מגבילים, לחלופה שתאין את מסוכנותו, ואף מציע לעבות את החלופה באיזוק אלקטרוני.

18. בית משפט קמא בחן את החלופה שהוצעה ובעיקר התאמת המפקחות, והתקשה לתת באחת מהן - אמו של העורר, אמון כי תמלא אחר מלאכת הפיקוח כנדרש וזאת בנוסף על הקושי ברמה הטכנית.

כידוע, בית משפט שלערעור אינו נוהג להתערב בקביעות מעין אלה הנשענות על התרשמותה הישירה של הערכאה המבררת מעדים או נחקרים כולל מפקחים מוצעים, ומקום שבית משפט קמא היה מסופק מהתאמת מפקח ויכולתו למלא תפקידו נאמנה, על יסוד החקירה שהתקיימה לפניו והתרשמותו מן העדות, אין להרהר אחר קביעתו זו.

19. אשר לטענה לפיה ניתן היה לעבות את החלופה באיזוק אלקטרוני, גם כאן תמים דעים אני עם קביעתו של בית משפט קמא לפיה לא יהא בכך כדי להועיל וזאת לנוכח הקשיים שעוררו עדויות המפקחות המוצעות וכן מקום החלופה המוצע שהוא בסמוך למקום ביצוע העבירה ולמקום עבודת נפגעות העבירה. יתר על כן, נפסק כבר כי איזוק אלקטרוני אין בו כדי לייתר פיקוח אנושי (ראה למשל בש"פ 5772/10 ענת קם נ' מדינת ישראל (9.8.10)).

20. אשר על כן אני מורה על דחיית הערר.

כזכור, דיון ההמשך לפני בית משפט קמא בעניינו של העורר נקבע ליום 11.05.2023, ואני תקווה כי באותו מועד יונח לפני בית המשפט תסקיר שירות המבחן אשר יתן את דעתו לעילות המעצר ולאפשרויות שיש להציע מבחינת חלופות מעצר. לא פחות חשוב מכך, יציג התסקיר הליכים טיפוליים, ודומה, מבלי לקבוע מסמרות, כי עניין אחרון זה נדרש במסגרת חלופת המעצר המתאימה לנוכח צריכת העורר חומרים משני תודעה.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשפ"ג, 19 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.